

lig inden for færdselslovgivningen. Straffesager, hvor den tiltalte idømmes mere end 30 dages fængsel og indtil 3 måneders fængsel vil imidlertid ofte være sager, der ikke kan betegnes som mindre, ukomplicerede og mere takstmæssige lovovertrædelser. I forbindelse med ændringen af straffkravet forudsættes det derfor, at domstolene i videre omfang end tilfældet er i dag, også anvender bestemmelsen i andre sager, jf. nærmere nedenfor under pkt. 3.3.4.

Efter den nugældende bestemmelse er det som nævnt en betingelse, at retten, på det tidspunkt hvor den beslutter at fremme sagen trods den tiltaltes udeblivelse, vurderer, at der alene er spørgsmål om ubetinget fængselsstraf i 30 dage eller derunder.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan det i visse tilfælde være vanskeligt på forhånd at vurdere, hvilken straf den tiltalte, hvis han findes skyldig i den rejste tiltale, skal idømmes. Med mindre der er tale om forhold, hvor der anvendes mere eller mindre takstmæssige straffe, vil spørgsmålet om straffens art og strengthed ofte bero på en konkret vurdering af oplysninger, der kommer frem i forbindelse med bevisførelsen, herunder oplysninger om de forhold, der er nævnt i straffelovens kapitel 10 (f.eks. oplysninger om baggrunden for, omstændighederne ved og følgerne af forbrydelsen).

Justitsministeriet kan derfor tilslutte sig forslaget fra Advokatrådet, Dommerforeningen og Rigsadvokaten om ikke at lægge vægt på, om der under sagen alene er spørgsmål om en vis straf, men derimod at lægge vægt på, at der alene idømmes en vis straf.

Det foreslås derfor, at § 847, stk. 3, nr. 4, ændres, så en domsforhandling kan gennemføres, og der kan afsiges dom, i tiltaltes fravær, når tiltalte ikke idømmes en højere straf end ubetinget fængsel i 3 måneder eller andre retsfølger end konfiskation, førerretsfrakendelse eller erstatning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

### 3.3.3. Bevisførelse

I forbindelse med lovændringen i 1994 overvejede Justitsministeriet, om der kunne være grund til at udvide adgangen til at dokumentere den tiltaltes forklaringer til politirapport under domsforhandlingen (det vil sige oplæse og anvende dem som bevis), så disse oplysninger kunne indgå som grundlag for rettens afgørelse i sagen (jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 8055-8056). Det hedder herom i lovforslagets bemærkninger:

*»Justitsministeriet har overvejet, om der i forbindelse med nyordningen kan være grund til at udvide adgangen til dokumentation af den tiltal-*

*tes tidligere forklaringer til politirapport under sagen for derved at kunne bibringe retten også disse oplysninger som grundlag for afgørelsen i sagen. Det følger af bestemmelsen i retsplejelovens § 877, jf. § 939 og § 928, at der i de her omhandlede sager normalt ikke kan ske dokumentation af selve tiltaltes forklaring til politirapport. Som nedenfor beskrevet, vil ordningen imidlertid først og fremmest komme til at omfatte sager om spiritus- og promillekørsel og kørsel i frakendelsestiden samt andre mindre, ukomplicerede straffesager, hvor straffen udmåles takstmæssigt. I disse sager kan den tiltaltes forklaring næppe antages at være af større betydning for rettens afgørelse af sagen. Hertil kommer, at det kan give anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder generelt at tillade sådan dokumentation af den tiltaltes forklaring til politirapport i udeblivestilfælde. Derimod kan politiets rapporttilførsler vedrørende omstændighederne ved lovovertrædelser, herunder f.eks. tid og sted for kørslen og omstændighederne i forbindelse med pågribelsen, dokumenteres, således som det også i dag sker i praksis. Endvidere kan indhentede lægelige oplysninger f.eks. om spirituspromillen dokumenteres i retten.*

*Justitsministeriet har på denne baggrund ikke fundet det rigtigt at foreslå en særlig regel om adgangen til at dokumentere tiltaltes forklaring til politirapport. I de fleste tilfælde vil tiltaltes forklaring ikke være fornøden, og skønner retten, at forklaringen er påkrævet for en forsvarlig bedømmelse af sagen, vil det være rigtigst, at retten udsætter sagen med henblik på, at tiltalte kan komme til stede for at afgive forklaringen direkte for retten.«*

Vestre Landsret har taget stilling til spørgsmålet om dokumentation af politirapporter i udeblivessager i en kendelse af 22. februar 1996 (Ugeskrift for Retsvæsen 1996, side 708). Under sagen, hvor der var rejst tiltale for spirituskørsel, anmodede anklagemyndigheden – efter at retten havde tilladt, at sagen blev fremmet på trods af tiltaltes udeblivelse – om tilladelse til at oplæse rapporttilførsler om, at tiltalte havde ført bilen. Byretten afviste anklagemyndighedens anmodning under henvisning til, at det ved lovændringen i 1994 efter forarbejderne ikke var tilsigtet at udvide den hidtidige adgang til bevisførelse ved oplæsning af politiets rapporter, og at der ikke efter praksis forud for lovændringen blev givet tilladelse til, at bevisførelse om, hvorvidt tiltalte havde været fører af et køretøj, skete ved oplæsning af en rapporttilførsel i